

16 marca 2026 roku

Sąd Apelacyjny w Lublinie

I Wydział Cywilny

ul. Okopowa 1

20 – 022 Lublin

Sygnatura akt: I ACa 2253/25

Powódka: (adres w aktach)

Pozwany : Wojewoda Lubelski (adres w aktach)

Załącznik do protokołu rozprawy z 3 marca 2026 roku

1. Działając w imieniu Powódki, w uzupełnieniu i rozwinięciu argumentacji przedstawionej na rozprawie co do zasadności wywiedzionej apelacji, przedstawiam następujące stanowisko.

Kodeks cywilny nie zawiera zamkniętego katalogu przyczyn zawieszenia terminu przedawnienia

2. Katalog zdarzeń skutkujących zawieszeniem biegu przedawnienia nie ma charakteru zamkniętego, co pozwala na przyjęcie, że **do zawieszenia biegu przedawnienia dochodzić może także w przypadku wystąpienia okoliczności niewymienionych *expressis verbis* w art. 121 k.c.**¹
3. Wśród przykładów takich okoliczności wskazuje się m.in. **niejasny stan prawny**².
4. W orzecnictwie Sądu Najwyższego ww. okoliczności są traktowane jako podstawa uznania podniesienia zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa podmiotowego³.

¹ Tak R. Strugała w: Zobowiązania. Przepisy ogólne i powiązane przepisy Księgi I KC. Tom I. Komentarz, red. P. Machnikowski, Legalis 2022, art. 121, Nb 15.

² R. Strugała w: Zobowiązania. Przepisy ogólne i powiązane przepisy Księgi I KC. Tom I. Komentarz, red. P. Machnikowski, Legalis 2022, art. 121, Nb 17.

³ Wyrok Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2003 roku, I CKN 300/01, Legalis

5. Niezależnie od wyboru koncepcji, efekt jest taki sam – zarzut przedawnienia nie zostaje uwzględniony.

Brak ryzyka niekończących się roszczeń

6. Wbrew obawom Pozwanego, przyjęcie proponowanego przez Powódkę sposobu „odpowiedniego” stosowania art. 8 Ustawy o stratach nie będzie skutkowało niekończącymi się roszczeniami.
7. Nie ma wątpliwości co do stosowania zdania drugiego art. 8 Ustawy o stratach przewidującego 3 letni termin przedawnienia liczony od daty ustania czasowego zakazu przebywania.

Roszczenie o rekompensatę nie powstaje z mocy prawa

8. Roszczenie o rekompensatę nie powstaje z mocy prawa i nie jest możliwe, aby uległo przedawnieniu czy konsumpcji przed złożeniem wniosku o rekompensatę przez Powódkę.

Brak domniemania szkody

9. Nie ma znaczenia zawarte w uzasadnieniu ustawy „domniemanie” istnienia szkody u każdego przedsiębiorcy objętego zakazem przebywania.
10. Ustawa o rekompensacie nie wymienia szkody jako przesłanki rekompensaty. Ani Pozwany, ani Sąd Okręgowy w Lublinie nie poczynili żadnych ustaleń co do powstania i daty powstania szkody w majątku Powódki.
11. Jest to okoliczność irrelevantna dla niniejszej sprawy.

In dubio pro libertate

12. Wątpliwości interpretacyjne należy rozstrzygać na korzyść wolności obywatela.

13. Jak wskazuje się w literaturze⁴, poszlaką wskazującą na istnienie wątpliwości co do interpretacji przepisu może być **rozbieżność w orzecznictwie sądów i samych organów administracji**.
14. W sprawie dwóch wojewodów wydaje skrajnie różne decyzje, przy czym jeden na korzyść obywatela, a drugi – Pozwany – na niekorzyść.
15. Zgodnie z ww. zasadą interpretacyjną, wątpliwości co do terminu przedawnienia i limitu pomocy de minimis (brak wskazania o który limit chodzi) należy tłumaczyć na korzyść Powódki.

Odpis protokołu nadano listem poleconym pełnomocnikowi Pozwanego.

⁴ J. Roszkiewicz, 4. *Do jakich wątpliwości stosuje się zasada in dubio pro libertate ?* w: *Wykładnia in favorem libertatis jako wymóg konstytucyjny w świetle orzecznictwa*, Warszawa 2023